

Apocalipsa 1:1

Descoperirea lui Isus Hristos, ce i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor săi cele ce trebuie să se întâmple în curând, și pe care a arătat-o, trimițând prin îngerul său, robului său Ioan,

Αποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ,

„Descoperirea...” ἀποκάλυψις

Ceea ce urmează este deci o descoperire, prezentarea unor lucruri noi, pe care oamenii nu le cunoscuseră mai înainte. Desigur, de-a lungul timpului Dumnezeu a făcut în mod constant cunoscut oamenilor cum este calea ascultării și cea a răzvrătirii, inclusiv ceea ce se află la capătul acestor căi - deci ce urmează să se întâmple la sfârșitul timpului - iar acele lucruri rămân neschimbate în esența lor. Detaliile însă a ceea ce urmează să se întâmple, da, conțin lucruri ce nu fuseseră încă cunoscute, sau al căror înțeles nu fusese încă descoperit. Isus însuși vorbise oamenilor în numeroase rânduri despre sfârșitul lumii: despre clipa în care vremelnicia va fi înghițită de veșnicie, despre judecata și osânda oamenilor păcătoși și despre împlinirea făgăduinței de viață nesfârșită pentru oamenii credincioși. Mesajul Apocalipsei nu contrazice descrierile pe care Isus le face împărăției cerurilor prin pildele simple pe care le rostește; mesajul acesta completează însă toate acele învățături pe care oamenii le-au primit în timpul slujbei pământești a lui Isus și pe care apostolii săi le-au făcut cunoscute mai apoi în toată lumea.

Întreg mesajul Bibliei ar putea fi simplificat și rezumat în câteva cuvinte, dacă de exemplu ar fi să formulăm ce anume așteaptă Dumnezeu de la orice om:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”

și

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două porunci atârnă întreaga Lege și proorocii”. (Matei 22:37-40)

Tot așa, lucrurile privitoare la sfârșitul timpului ar putea fi sintetizate folosind oricare din pildele lui Isus atunci când vorbește despre împărăția cerurilor. Și totuși, Dumnezeu așterne înaintea oamenilor o mulțime de alte lucruri, al căror scop principal este, cred, de a-i ajuta pe oameni să-și fundamenteze credința pe adevăruri dovedite cu mare putere și nu pe o ascultare fără discernământ. Așa este probabil și cu cartea Apocalipsei: conținutul ei nu se rezumă la cuvintele simple și puține ale unei pilde, ci descrie cu mare dramatism gozăvia, pe de-o parte, a sfârșitului căii necredinței, și frumusețea extraordinară, pe de altă parte, a ceea ce-l așteaptă pe om la capătul căii credinței, pentru ca toți oamenii - atât cei credincioși, cât și cei necredincioși - să înțeleagă bine care este sfârșitul existenței lor vremelnice pe pământ. Cineva ar putea obiecta cum că ar fi o exagerare să se spună că atât oamenii credincioși cât și cei necredincioși vor înțelege asta (căci, iată, chiar textul spune: „... ca să arate robilor săi...”: robilor săi deci, și nu tuturor oamenilor. Și totuși, până la urmă toți vor înțelege... Atâta doar că cei credincioși înțeleg aceste lucruri înainte ca ele să se întâmple și găsesc întărire prin descoperirea lor și, prin puterea credinței și a vieții evlavioase pe care o trăiesc, vor moșteni viața; cei necredincioși le vor înțelege abia atunci când le vor vedea întâmplându-se, când va fi însă prea târziu să se mai pocăiască cu adevărat; atunci când...

„... o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”. (1 Tesaloniceni 5:3)

Multe din imaginile acestei descoperiri sunt prezentate în mod simbolic, prin fiare, balauri și altele. De ce oare? Pentru a le „cifra” înțelesul astfel încât numai cei ce au primit deja învățăturile lui Hristos să le înțeleagă? Poate,

---

dar eu cred că rostul principal al acestui fel de prezentare are o oarecare legătură cu ceea ce desprindem din cartea lui Daniel, de exemplu, atunci când comparăm viziunile pe care împăratul Babilonului, Nebucadnețar, le are cu privire la lucruri viitoare, cu viziunile omului lui Dumnezeu, Daniel, în legătură cu exact aceleași lucruri: ceea ce lui Nebucadnețar i se arată ca niște lucruri mărețe, strălucitoare (Daniel 1-6), lui Daniel i se arată ca niște fiare însetate de sânge, dezgustătoare și înfricoșătoare (Daniel 7-12). Omul de astăzi al lui Dumnezeu trebuie și el să fie avertizat că, precum în vremea lui Nebucadnețar, și astăzi oamenii necredincioși prețuiesc „valori” care sunt de fapt false valori, care doar par a avea strălucire și măreție, când de fapt sunt niște lucruri îngrozitoare dacă te uiți bine la adevărata lor substanță. Am sugerat această legătură cu cartea lui Daniel deoarece cred că vom putea înțelege în mod adecvat imaginile Apocalipsei în felul în care înțelegem din cartea lui Daniel ce anume înseamnă acele imagini de fiare, de exemplu, imagini explicate limpede în acea carte. De altfel, chiar Isus face referire la Daniel atunci când vorbește de lucruri care încă nu se întâmplaseră (Matei 24:15) în momentul în care el vorbea ucenicilor săi. Este adevărat că în Matei 24:15 Isus se referă foarte probabil la distrugerea Ierusalimului, eveniment care a avut loc în anul 70 d.H., deci înainte ca Apocalipsa să fie scrisă, dar modul în care ceea ce spunea Daniel își găsește înțelesul în explicația dată de Isus ne poate fi de ajutor și în înțelegerea altor lucruri. Imaginile simbolice folosite în cartea Apocalipsei descriu probabil cel mai bine caracteristicile lucrurilor la care se referă, mai bine decât ar face-o cuvintele explicite, căci - dacă este să ne referim doar la o parte din aspectele pe care le tratează cartea - grozăvia pedepsei care va veni peste oamenii necredincioși este atât de cutremurătoare, iar frumusețea împărăției cerurilor atât de mare, încât o descriere concretă a acestora în termenii a ceea ce omenirea cunoaște din experiențele ei pământești n-ar fi suficient de fidelă.

„... ce i-a dat-o Dumnezeu...” ἦν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ θεός

Chiar și acum, când șade la dreapta lui Dumnezeu domnind în mijlocul vrăjmașilor săi (1Corinteni 15:25), Isus Hristos este în deplină supunere față de Tatăl. Descoperirea în sine, precum și timpul producerii ei, sunt hotărâte de Dumnezeu. După cum în timpul slujbei sale pe pământ - când avea în sine atât umanitatea, prin care s-a putut apropia de oameni, cât și dumnezeirea, care-l apropia de Dumnezeu - mijloca între Dumnezeu și oameni, tot așa și acum el este cel prin care voia Tatălui este făcută cunoscută oamenilor. De data aceasta însă el nu mai părăsește slava cerească pentru a lua trup de om, ci trimite pe îngerul său la Ioan, ucenicul pe care-l iubise atât de mult. Oricum însă, întâlnirea aceasta nu are loc în trup, ci în duh (1:10; 4:2), într-o viziune pe care o are apostolul Ioan.